JIPF - bladet

Judar för Israelisk - Palestinsk Fred

Redaktion: Jakub Srebro, Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Lisa Granér

Nr 2, Maj 2010

Vid vårt senaste årsmöte antog vi en strategi för vårt BDS arbete. Nu gäller det att förverkliga den. Årets Sjöviksseminarium handlar om till stor del om BDS-arbetet i världen. Anmäl er snarast till det! Det som har väckt störst uppmärksamhet sedan sist är den avbrutna studieresan, som skolprojektet arrangerade för ungdomar med palestinska och judiska rötter. Ni kan inte ha undgått att höra att de palestinska ungdomarna inte blev insläppta till Israel. Läs mer om det i det hä numret. Ship to Gaza kommer att avsegla snart i en konvoj med båtar från flera länder. Ombord kommer, bland många andra, vår egen ordförande, Dror Feiler att finnas. Israel har hotat att stoppa konvojen "med våld om det behövs". Vi kommer att följa utvecklingen med spänning.

foto: marika lindbom-j

Chefredaktör Jakub Srebro

Välkommen till

Sjöviksseminariet

4-6 juni 2010

Palestina-Israel

Hur ska omvärlden skydda?

Hur ställa krav?

Mer information på nästa sida

I detta nr: Inbjudan till Seminariet i Sjövik, (1), Israel, Mellanösterns enda demokrati?, Jonatan Stanczak (3), Studieresan som ej blev av, Lama Abu-Iseifan (6), En resa för Judar!, Jonatan Stanczak (8), Anteckningar förda vid möte den 7 april 2010 med UD´s Nordafrika- och Mellanösternavdelning, Anja Emsheimer (10), Brev till Israels ambassad, Dror Feiler (13), Diskriminering på Ben-Gurions flygplats, Ledare i Haaretz (15), En fantasi, Uri Avnery (16), Vi tar det ansvar våra regeringar underlåtit att ta, Mattias Gardell (20), FN stöder Ship to Gaza!, Dror Feiler (22), Press release 100513, Shiptogaza (23), JIPFs uttalande om Israels inträde i OECD (24), Izzy pår pris, Anja Emsheimer (27), JIPFs handlingsprogram (28)

- ***Blockaden av Gaza fortsätter - barn och vuxna lider***
- ***Ockupationen av palestinsk mark expanderar.***
- ***Östra Jerusalem på väg att bli israeliskt***
- ***Ny lag innebär att palestinier deporteras från Västbanken till Gaza***
- ***Bland palestinier och inom israeliska fredsrörelsen efterfrågar fler och fler bojkott och sanktioner***
- ***Hur kan Israel få acceptans som EU:s handelspartner, trots uppenbara brott mot mänskliga rättigheter?***

Sjöviksseminariet 4-6 juni 2010

Välkommen med i samtalet om hur vi tar ansvar för att motarbeta ockupationen och verka för ett värdigt liv både för palestinier och israeler.

Några av de medverkande:
Yusef Daher, Jerusalem Inter Church Center/Kairos Palestine
Muhammed Othman, Stop the Wall-campaign
Angela Goodfrey Goldstein, Israeli Committee Against House Demolition
Michal Gelbart, New Profile Israel
Samar Azad, Tulkarem, Stop the Wall-campaign
Bo Forsberg, Diakonia
Per Gahrton, Palestinagrupperna i Sverige
Nael Touqan, Palestinska föreningen i Stockholm
Dror Feiler, Judar för Israelisk Palestinsk Fred
Mattias Gardell/Hussein Khalili, Ship to Gaza
Representant från den norska fackliga rörelsen
Representant från Storbritanniens BDS-rörelse
Jonatan Stanczak, BDS-rörelsen
Johanna Wallin, BDS-rörelsen
Evert Svensson, Svenska Palestinakommittén
Birgitta Elfström, Internationella jurister
Arne Malmgren, Internationella jurister
Baha Swidan och Joel Lindh, Clowner utan gränser
Fredskör

Arrangörer:
Sjöviks folkhögskola, Palestinagrupperna i Sverige, Kristna Fredsrörelsen, Judar för Israelisk Palestinsk Fred, Palestinska föreningen Stockholm, Studieförbundet Bilda, Södra Dalarnas FNförening, Svenska Palestinakommittén, Broderskapsrörelsen.
Stöd av Folke Bernadotteakademin

Välkommen till Sjöviks folkhögskola

Tid: Fredag 4/6 kl 18.00 - söndag 6/6 kl 15.30

Plats: Sjöviks folkhögskola ligger i Folkärna, Södra Dalarna, närmaste stad är Avesta. Med bil, se vägbeskrivning på hemsidan. Tågstation är Avesta/Krylbo. Det tar 1,5 timme från Stockholm. Vi försöker hämta vid stationen om man anmäler ankomsttid

Pris: 780 kr/person (inkluderar konferens, alla måltider, logi i dubbelrum två nätter). Enkelrum 100 kr/natt extra, lakan 50:- extra. Utan logi 380 kr/person.

Anmälan: enklast genom inbetalning till Sjöviks folkhögskolas bankgiro 233-5875. Anmälan/frågor också via mail till seminarium.sjovik@folkbildning.net eller telefon till expeditionen 0226-67800

www.sjovik.eu

Israel, Mellanösterns enda demokrati?

Att Israel är den enda demokratin i Mellanöstern har vi hört många gånger. Att den israeliska demokratin gör att Israel särskiljer sig från andra banditstater och inte faller under samma kategori som Burma eller Syrien. Vi har även vant oss att få de skarpaste och mest kritiska reportagen från israelisk media vilket även ingett oss förtroende för den israeliska demokratin. Att Israel är en ”Start-Up Nation” som utvecklar spjutspetsteknologi som räddar liv i tredje världen och ger lösningar på miljöproblem. En stat som vinner melodifestivalen och deltar i internationella sportevenemang. Samtidigt så har allt fler israelkritiska röster börjat jämföra Israel med Apartheid i Sydafrika. Att Israel är ett rasistiskt samhälle präglat av fundamentalistisk nationalism och religion, ett samhälle som håller på att tas över av bosättarna och militären.

Att demokrati är något som man i Israel anser är viktigt och värt att värna, och att israeliska representanter ofta talar om hur demokratiska värderingar ligger dom nära hjärtat råder det ingen tvivel om. Men varför begår Israel då i demokratins namn i allt större omfattning handlingar som vi anser är icke-demokratiska och varför reagerar inte det israeliska samhället gentemot uppenbara brott mot grundläggande demokratiska rättigheter? En sammanfattning av en rad studier som just granskat de demokratiska värderingarna i det israeliska samhället är chockerande.

En undersökning som publicerades i bland annat Haaretz och Yediot Ahronot från mars 2007 fann att 55% av israeliska judar önskade segregerade under-

hållningsanläggningar, samtidigt som 75% sade att de inte kunde tänka sig leva i samma byggnad som en israelisk arab. Mer än hälften av de tillfrågade ansåg att det bör anses som högförräderi för en judisk kvinna att gifta sig med en arabisk man.

Situationen har blivit värre med åren. I en jämförande studie från Jaffee Center for Strategic Studies årliga offentliga nationella säkerhets undersökning visade det sig att toleransen minskat med åren bland israeliska judar. Idag stödjer 46% av den israeliska judiska populationen transfer av palestinierna från det ockuperade området medan 31% stödjer transfer av israeliska araber. 1991 var siffrorna 38% respektive 24%. När frågan i samma studie ställdes på ett mindre direkt sätt gav 60% stöd för att uppmuntra israeliska araber att lämna landet.

Professor Asher Arian som ledde studien anser att åsikterna i det israeliska samhället blivit mer radikala. Det sker en generell högervridning i det israeliska samhället vilket även återspeglar på synen på ”fredsprocessen”. Idag stödjer enbart 35% av den judisk-israeliska befolkningen Osloprocessen. Endast 49% stödjer etablerandet av en palestinsk stat. Enbart 40% stödjer överlämnandet av Östra Jerusalem till palestinierna.

På den senaste tiden har vi sett hur den israeliska staten slagit ner mot israeliska människorättsorganisationer och kritiska röster generellt. Det verkar dock inte störa den israeliska-judiska befolkningen vilket Tami Steinmetz Center for Peace Research at Tel Aviv University undersökt.

Strax över hälften ansåg att det är för mycket tryckfrihet i Israel liksom att det är rätt att bestraffa israeliska medborgare som stödjer sanktioner eller bojkott av Israel eller journalister som rapporterar om militären på ett negativt sätt. Ytterligare 82% stödjer hårda bestraffningar av människor som läcker illegalt anskaffat material som exponerar omoraliskt agerande av den israeliska armén. 65% anser att media ska förbjudas rapportera sådant som militären anser är olämpligt.

Studieledaren professor Daniel Bar-Tal menar att allmänheten bekräftar vikten av demokratiska värden men när de ska praktiseras så visar det sig att de flesta är anti-demokratiska. I stort sett alla (98%) menade att tryckfrihet är viktigt, men en minoritet respekterade dessa värden i praktiken.

Om vi då ser till den nya generationen, vår framtids hopp, så inger den generationen tyvärr inte mycket förtroende om man ser till en studie som presenterades i mars i år av Tel Aviv University. Studien granskade israeliska judar i gymnasieklasser som ansågs representera målgruppen.

Nära hälften av de tillfrågade ansåg att araber inte bör ha samma rättigheter som judar i Israel och mer än hälften ansåg inte att araber ska få röstas in i Knesset. Nästan hälften sade att de skulle vägra order att utrymma judiska bosättningar.

Studieledarna menar att detta visar en extrem farlig utveckling i samhället där religiösa, nationalistiska och extremistiska värderingar urholkar demokratin

och leder mot ett rasistiskt och fanatiskt samhälle.

Internationella aktivister som på något sätt uttalat sig kritiskt eller opassande om Israel nekas inträde till Israel eller det ockuperade området. Nyligen drabbades skolprojektet ”Låt oss tala om fred” av utvisningar när tre av dess palestinska deltagare nekades tillträde till deras hemland och släktingar. Nyligen antogs en ny israelisk militär lag som gör det illegalt att vistas på palestinskt kontrollerat område utan speciellt tillstånd, detta gäller palestinier liksom internationella aktivister och är i direkt strid med Oslo-processens grundläggande premisser.

De israeliska makthavarna skyr inte sina ord när de talar inför sitt eget folk. Netanyahu talade i ett offentligt framträdande om en positiv effekt av de sociala nedskärningar han genomförde som premiärminister: att araberna födde mindre barn - ju förre araber som föds desto bättre. Chefen för de israeliska väpnade styrkorna, Rafael Eitan, refererade till palestinierna som ”berusade kackelackor i en flaska” och att ”en god arab är en död arab”, ett synsätt som föresten är relativt vanligt bland judar i Israel. Moshe Ya’alon bidrog med att tycka att palestinierna är som ”en cancer” på vilka han utförde ”kemoterapi” (notera att jag inte nämnt Liebermann ännu, det räcker som det är, ni förstår redan vad jag menar).

Personligen när jag är i Israel brukar jag prata med taxichauffören eller personen som sitter bredvid mig på bussen och har fått höra flera kreativa animaliska beskrivningar av palestinier som sträcker sig från ”råttor” till ”kackerlackor” och att de är ”onda samma sekund som dom kommer ur deras mors sköte”, glöm inte heller att du aldrig ska vända dom ryggen för då får du kniven.

En studie utförd vid en judisk sekulär gymnasieskola i Israel bekräftade den rasistiska attityden. Studien fann att 75% av de tillfrågade tyckte att araber är outbildade, lika många tyckte att araber är ociviliserade och att de är smutsiga. Varför skulle detta vara kontroversiellt undrar man, vi vet ju redan i Sverige att alla kurder och turkar är smutsiga, ociviliserade och korkade, speciellt afrikaner!

Gideon Levy beskrev i dagarna i en artikel i Haaretz ”The Charge- Arabs” på ett levande sätt hur palestinier behandlas i det israeliska samhället. Hur sanningen är att det judarna egentligen vill är att bli av med alla araber, och fram tills dess försöker dom se och höra så lite av dom som möjligt; möjligen smaka deras mat eller stå ut med dem när de bygger ditt hus eller lägger om din gräsmatta - så länge de inte lyssnar på arabisk musik på radion under tiden!

Nej, vi måste nog bita i det sura äpplet och inse att Israel inte är så mycket av en demokrati iallafall. Att det är en rasistisk stat som 1992 strök alla medborgares lika rätt inför lagen ur sina grundläggande lagar. Att Israel är ett land som diskriminerar en stor del av sin befolkning på grund av etnisk tillhörighet och håller ett par miljoner människor i bojor under militära lagar som framförallt ottomanerna och britterna författade på 1800-talet är ett faktum. Att judarna i Israel

ser sig som överlägsna araberna bara för att de är judar råder det inget tvivel om (många menar också att det finns en judisk gen som bevisar denna överhöghet).

Jag anser att det iallafall är dags att kasta tanken om att Israel är en demokrati i soporna. Israel är en apartheid-liknande stat som blir allt mer extremistisk, fundamentalistisk och rasistisk för varje dag, till den grad att många inom den israeliska fredsrörelsen ser det som mer motiverat att försöka ägna sin tid åt att förmå omvärlden att bojkotta Israel än att försöka ändra på det egna samhället.

Jonatan Stanczak

Studieresan, som ej blev av

1 april var inget april- skämt för mig och mina vänner. Det innebar en mardröm som jag inte vaknade ur. Det som skulle bli en viktig studieresa tog slut innan den hann börja på flygplatsen Ben-Gurion i Israel. Eftersom Israel ockuperar de delar som i en två statslösning är tänkt att vara en Palestinsk stat, så måste jag vid inresa till det ockuperade Palestina resa genom Israel.

Glada och förväntansfulla möts deltagarna i Skolprojektet ”Låt oss tala om fred” upp på Arlanda. Risken för långa förhör vid Ben-Gurion är vi medvetna om, till och med risken att nekas inträde finns, men hoppet att komma in är det vi utgår ifrån.

Entusiastiska landar vi och beger oss till passkontrollen. Vi möts av långa köer av påskfirare från hela världen. Väl framme ställs tre korta frågor.

1. Vad är ditt syfte med resan
2. Vad heter din far
3. Vad heter din farfar

- Step aside! (ställ dig åt sidan)

Väldigt snart kommer säkerhetspersonal som först tar mig till väntrummet för förhör, strax efter Samaa, kort därefter kommer min syster Salam. Otippat kommer sen Tigran. Där samlas vi, helt ovetande vårt öde. Förhören varvar varandra liksom tonen i förhören. En del är sakliga en del är aggressiva men de leder till samma öde för deltagarna med palestinskt påbrå. Efter dryga åtta timmar står det klart, fotograferade och tvingade att lämna fingeravtryck mottas beslutet. Det är nu klart att tre av deltagarna inte är välkomna in i Israel, de klassas som ett säkerhetshot.

Vi frågar på alla tänkbara sätt om varför vi inte får komma in, vad som lett de till detta beslut. Det enda svar vi får är – ”Security!” Och att den Israeliska säkerhetsapparaten inte har någon skyldighet att berätta för oss varför eller hur de kommit fram till sitt beslut att deportera oss. Vi refererar till internationell lag, men får till svar att där råder inte någon annans lagar än Israels. Och på flygplatsen finns särskilda lagar som ingen annan rår över.

Runt 6-8 säkerhetsvakter leder oss ut till bagageutlämningen där vi ska hämta våra väskor. Där förenas vi med resten av deltagarna förutom Tigran som fortfarande inväntar besked ifall han tillåts inresa eller ej.

Säkerhetsvakterna håller ett skarpt vakande öga på oss. De har bett mig att sätta mig ner, men när jag ser resten av gruppen ställer jag mig upp och vinkar dit dom. Då skriker en av vakterna på mig – Jag sa åt dig att sätta dig ner och då ska du sitta! Men jag orkar inte längre ta deras larviga befallningar.

Mitt löfte till mig själv var att aldrig visa mig svag inför min förtryckare. Men i den stund vi förenades med resten av gruppen kunde inget hålla tillbaka mina tårar.

Johanna från Jipf kramar om mig gråtandes och suktande efter andan. Vi håller varandra hårt och gråtandes säger hon till mig – Lama, jag är så ledsen. Det är så orättvist! Säkerhetsvakterna ber oss snabbt avsluta vårt farväl och håller oss isär.

Allt känns overkligt och absurt. Till och med tanken på att de så tydligt skulle visa den enorma rasism som är en så ingrodd del av apparaten känns overklig. Fortfarande har jag hopp om att de ska be oss om ursäkt och välkomna oss in, men jag väntar förgäves. Väl tillbaka i säkerhetstjänstens väntrum sätts vi i ännu en väntan, men nu på vakter som ska föra oss därifrån. En argsint vakt kommer och ber mig stänga av mobilen. Från den ögonblicket har vi inte längre någon kontakt med omvärlden. Vi tas nämligen ovetande till ett häkte där vi ska spendera resten av dagen och natten. Klockan är nu två på eftermiddagen.

De tar oss ut ur flygplatsen. Väl ute så vill jag röka, men förbjuds att röka och de tar min tändare ifrån mig. Vi förs nu till häktet.

Vid flera tillfällen ifrågasätter vi lugnt varför vi behandlas på detta sätt, vi får inga svar.

I hallgången får vi syn på en tavla där fångars rättigheter står på engelska och hebreiska. Vi ber dom vänta så att vi kan läsa. Men det får vi inte! Men vi får dem att lova oss att få ta en bild på tavlan när vi ska lämna häktet. När vi efterfrågar våra rättigheter, gör de det verbalt tydligt för oss att vi minsann inte har några rättigheter. Det hela känns så overkligt. Att som svensk medborgare behandlas som brottslingar ovetandes varför. Det är inte värdigt en så kallad rättstat.

Vi visiteras och fråntas vår packning. Det enda vi får ta med oss är våra pengar i försäkran att dom inte skulle stjäla av oss. Vi ber om att få ta ut intima ombyten ur våra väskor men nekas detta. Samaa ber om sin medicin men nekas. Eftersom att vi inte får röra våra väskor ber vi dem ta ut våra saker så vi har ombyte. Men nekas.

I en smutsig och ostädad cell från de föregende fångar som varit där spenderar vi dagen och natten. Det hela känns fortfarande overkligt. Våningssängarna är som smutsiga bänkar där vi lägger oss på våra kläder. Trötta och slitna somnar vi för en stund. Jag vaknar av att jag hör vakter som bankar på dörren. Jag blir

glad och rusar upp för att öppna. Jag blir glad för att jag tror att de har kommit för att be oss om ursäkt och ska nu köra oss tillbaka och förena oss med gruppen.

Men ack så fel jag hade. Dom bankade för att ge oss vatten. Besviken går jag tillbaka till min bänk, så kallad säng, och lägger mig igen.

Tidigt på morgonen bankar dom återigen på dörren. Vi vaknar och tittar ut genom gallret och ser att det är gryning. Det är tid för oss att skjutsas till flyget.

Väl på väg ut efter att ha hämtat våra väskor tar jag upp min kamera för att fotografera tavlan med rättigheter. Då blir stämningen aggressiv och dom viftar och höjer rösten, vi får inte ta foto. Jag refererar till deras tidigare givna löfte men det spelar ingen roll, något foto blir det inte, och ännu ett löfte har brutits.

Vi eskorteras till bilen, en vakt per person, och körs till flygplanet. Nedanför trappan upp till planet stannar vakten bilen och eskorterar oss upp för trappan. Han lämnar över våra pass till flygplanets personal. I Riga får vi tillbaka våra pass.

Detta är vår resa till Israel. Så här togs fredsprojektet emot och så splittrades gruppen och delar av den deporterades. Goda intentioner i övertygelse om att möte över gränserna och dialog är vägen för god samexistens portas från regionen.

Man brukar säga att det som inte dödar en gör en starkare. Och varje upplevelse är av värde för skolprojektet. Och varje erfarenhet stärker oss och övertygelsen om att rättvisa och frihet är till för alla människor. Vi är övertygade om att samexistens är möjlig därför att människor inte föds till fiender.

Lama Abu-Iseifan
Skolprojektet - Låt oss Tala om Fred
samt Palestinska Föreningen

En resa för judar!

Kanske kommer vi alla iallafall komma igenom, tänkte jag när vi precis stigit av Air Baltic flight BT771 och passerat säkerhetspersonalen som alltid kritiskt genom mörka solglasögon granskar passagerarna precis efter att de stigit genom slussen från flygplanet in till flygplatsen.

Vi har delat på oss och tänker passera passkontrollen som enskilda individer och inte som en grupp, det drar till sig mindre uppmärksamhet. Snabbast genom är jag och Johanna och strax efter Ronnie som passerar som israeliska medborgare. Strax därefter kommer Sara, utan Tigran.

Vi väntar i bagageutlämningshallen på några bänkar som vi sjunker allt djupare ner i. Inga palestinier i sikte. Inga svar att få. Timme efter timme.

Efter ungefär fem timmar kommer Lama genom säkerhetskontrollen fram till oss, förmodligen såg vi mest ut som

potatissäckar efter nattflyget och den långa väntan. Hon ser tuff ut, stolt och rakryggad med en säkerhetsagent på var sin sida. Säkerhetsagenterna ber att få tala med Jonatan Stanczak, ”resans organisatör”. ”Det är jag” svarar jag dem lugnt på hebreiska och följer dem in bakom passkontrollen, förbi säkerhetstjänstens väntrum och in i ett förhörsrum. Jag ombedes ge dom all information ”som kan hjälpa dina vänner komma genom”. Jag redogör i detalj för vårt program som jag även visar dom: ”vi ska direkt från flygplatsen till Jerusalem där vi ska bo på Abrahams Hus, sedan ska vi guidas runt i Jerusalem [...] sedan ska vi till Yad Veshem och träffa Peres Peace Centre i Tel Aviv” osv.

De frågar mig om jag vet att jag reser med terrorister, att jag umgås med människor som vill förinta staten Israel. Jag svarar dom att jag inte känner till några sådana människor. ”Aha, där ertappade vi dig!” utropar dom nöjt och visar mig en webbsida där det står att Sama’a Sarsour (en av de palestinska delegaterna i gruppen) säger att hon önskar en demokratisk stat där alla judar och palestinier kan leva i rättvisa och jämlikhet. Sannerligen ett hot mot det apartheidliknande system som råder i Israel idag.

Jag försöker förklara att detta är att tro på fred och att skolprojektet motarbetar antisemitism genom att bryta ner fördomar mellan folken, säkerhetsagenterna blir allt mer ointresserade och ber mig tillsist gå. Jag ber om att få stanna med tjejerna och Tigran i väntrummet istället för att återgå till ovissheten i bagageuthämtningshallen, vilket beviljas.

Jag börjar ringa till ambassaden, till Dror, Pnina Feiler börjar ringa mig, jag ringer en advokat i Israel, Dror ringer mig, Sveriges ambassadansvariga ringer mig, jag kontaktar säkerhetstjänsten, advokaten ringer mig... timmarna går.

Vi pratar mycket mellan oss, vad ska hända, vad kan vi göra, lite då och då plockas någon upp och försvinner tills jag slutligen sitter kvar ensam. Telefonen fortsätter ringa då och då och det ser inte bra ut, jag meddelas av svenska ambassaden att israeliska utrikesministeriets Västeuropa- ansvariga sagt att våra vänner kommer deporteras. Strax därefter kommer Lama emot mig med en nedslagen blick, de har fått beskedet och jag går med henne till polisens kontor, där står Sama’a och Salam och försöker få en förklaring till varför de deporteras, en anledning eller anklagelse, vad är det vi har gjort för fel? Vi talar med advokaten som ger dom två val, vägra gå på planet tillbaka och spendera minst en vecka i arresten i avvaktan på vad som kan hända, eller låt er deporteras och vi kan starta en juridisk process därefter.

Vi kommer överens om att det är bäst att dom åker tillbaka, ger upp, vi har ingen makt här. Jag kramar om dom, och poliserna som samlas för att föra bort tjejerna lovar mig att tjejerna kommer få ha kvar sina mobiltelefoner, att vi ska kunna kontakta dom. Vi tror att de kommer sättas på första flyg hem, att de efter ett par-tre timmar när Tigran tillsist kommer ut, redan är på väg tillbaka till Sverige. Föga visste vi att de egentligen just då försökte somna i en smutsig cell någonstans långt från flygplatsen.

Vad gör vi nu? Med halva gruppen står vi på ett ben och tillråga på allt han Tigran tvingats skriva på ett kontrakt där han går med på att inte åka in på palestinsk-kontrollerat territorium. När vi, över 13 timmar efter att vi landade, nådde vårt hotell i Jerusalem, Abarahams hus (ett nunnekloster som få känner till) som är beläget på Ras-El-Amood, en av de vackraste platserna i Jerusalem varifrån vi skådar ut över gamla staden och klippmoskéns guldglimmande kupol reflekterar den sjunkande solen så saknar vi verkligen Sama'a, Salam och Lama.

Vår fortsatta resa kom att bli en resa för att få svar på varför. Varför vi fick komma in men inte de palestinska tjejerna i vår grupp. Vi frågade Ezra Nawi som samarbetar med jordbrukarna och fåraherdarna i palestinska byarna som trakasseras av bosättarna och armén bland kullarna söder om Hebron, vi frågade Yehuda som grundade Breaking The Silence, vi frågade Keren Manor från Active Stills som för inte så länge sedan trodde att hon gjorde världens kvinnor en tjänst genom att tjänstgöra i israeliska armén som officer, vi frågade solbadare och cappuccino drickare på stranden i Tel Aviv och många fler.

Svaret fick vi dock inte från dem, det fann vi någon annanstans. Vi fann det i vägspärrarna, längst med muren och av de judiska bosättarna (kolonisterna), det fick vi av den judiska barberaren i Jerusalem som så fingerfärdigt klippte Tigrans hår och samtidigt stolt sade att han aldrig skulle släppa en arab över tröskeln. Det fick vi av den privata säkerhetsfirman som skickade oss på långa omvägar för att vår taxichaufför inte var jude, det fick vi av min familj som tyckte att det säkert finns någon orsak till att de palestinska tjejerna förvisades, för Israel är ju en demokrati. Det fick vi av de judiska kalottbärande barnen i Hebron som kastade vatten på oss när vi satt och fikade med våra palestinska värdar och av många andra som gästvänligt delade med sig av sina rasistiska värderingar och åsikter.

En resa för judar i ett land för judar.

Jonatan Stanczak

Anteckningar förda vid möte den 7 april 2010 med UD´s Nordafrika- och Mellanösternavdelning

Fredrik Florén, kansliråd och chef för Medelhavsgruppen + Maria Velasco-Ullenhag

Vi som var där är Anja, Lama, Oraib, Salam och Samaa.

FF började med att berätta att dryga 800 miljoner kr i svenskt bistånd går till Palestina, UNWRA m fl projekt.

Dessutom finns, som bekant, ett politiskt engagemang i frågan inom EU, där även Sverige deltar.

UD har haft kontakt med Israels ambassad här i Stockholm "utan önskvärt resultat".

Kort presentation av Skolprojektet, våra två samarbetande föreningar och av oss själva.

FF och MV-U intervjuade så Lama och Salam, senare också Samaa (som kom lite senare p g a tågstrul).

De två tjänstemännen kunde lätt förstå situationen utifrån att de faktiskt själva också hade stött på patrull vid inresa i Israel, de känner alltså väl till problematiken utan att för det ha varit med om tillnärmelsevis den behandlingen!

Lama och Salam, sedan också Samaa, berättar detaljerat, från passkön till slutet, hur det hela hade gått till.

Hela proceduren har ”normaliserats” i Israel. Och man accepterar allt just för att man tror att man då blir beviljad inresa! Salam tar upp frågan om flygplatser som internationell mark – gäller inte detta även Israel! Tjejerna har ö h t inte fått kontakta advokat, svenska ambassaden, hemmet eller någon. All kontakt har gått via Jonatan så länge det gick.

I häktet på Ben Gurion finns bl a en anslagstavla med ”rättigheter” på både hebreiska och engelska. Den ville Lama fotografera men förvägrades detta. Och på frågan om deras rättigheter fick de svaret att de inga hade (i häktet).

Sina resehandlingar, inkl pass, fick de först tillbaka i Riga (hemresan gick via Riga).

I häktet fick de inte ens ta fram rena underkläder! Inte ens när de bara pekade på dem så att ngn vakt kunde ta fram åt dem. 5 minuters luftrast två gånger på hela tiden, med var sin vakt var vad de fick på det påstått ”5-stjärniga hotellet”! Allt där var smutsigt.

Samaa berättade också hur varje hårstrå i hennes hår hade undersökts för misstänkta sprängmedel! Man tryckte på hennes nyckelben för att undersöka om det låg något sprängmedel under huden där!

Alla tre tvingades till fingeravtryck och fotografering. Ovisshet dock om ”Entry denied for ten years” är en officiell hållning eller ”bara” hot från häktespersonal. Ovissheten har inte skingrats än.

FF frågade oss om vi tänkte fortsätta med Skolprojektet. Vi var rörande eniga om att nu om någonsin är det än viktigare att fortsätta detta väldigt viktiga projekt som nu smutskastats av Israel (och Svensk Israel-information) såsom varande terroriststyrt, islamistdominerat m m.

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2010?

Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.
Betalas på postgiro 475 29 17-7

Tjejerna betonade hela tiden vår syn på dialog och samarbete, mänskliga rättigheter…

Här togs även kvarhållandet av Tigran upp, och att resan nu fortsätter i annan form.

FF och MV-F fick programmet för studieresan. FF menade att det nu är viktigt att vi får göra den resa vi ursprungligen hade tänkt (han gick dock inte in på hur detta kunde gå till utifrån UD´s syn).

Vad tänker nu UD göra efter denna diskriminerande utvisning av tre svenska medborgare?

FF betonade att man skulle analysera informationen och se vad man kunde göra. Han var mkt vänlig men lika okonkret i vad som kan göras. Samaa ställde mkt konkreta krav på att Israel bör be om ursäkt för utvisningen, betala resan m m.

Hon jämförde också Boströmhistorian och den svenska ambassadörens snabba protest mot hans artikel och påståenden om organstöld, och att ambassaden denna gång inget gjort. Det höll FF inte med om utan att för den delen konkretisera vad som gjorts mer än en rapport till UD.
Själv frågade jag efter UD´s praxis i sådana här händelser, men även här var FF mkt

diplomatisk = svävade på svaret med att det förstås är olika, från fall till fall, och beroende på land m m. Varje land gör som det själv tycker.

Han var också inne på att det hela skulle vara ”ett stort missförstånd” men förstod nog att ingen av oss kunde hålla med om det. Och tyckte att båda våra föreningar bör protestera hos Israels ambassad. Dessutom vill man kanske i hans position förklara/försvara en sån här händelse med just missförstånd. Mycket provocerande för en svensk medborgare med svenskt pass…att bli ifrågasatt på detta vis och rättfärdigar på inget sätt vad Israel gör.

Samaa vill nu höra utrikesministerns uttalande i detta, att UD kallar upp den israeliska ambassadören, vidtar alla diplomatiska åtgärder som går, kräver en offentlig ursäkt till alla tre.

KORT REFERAT AV SAMTAL MED UD:s kansliråd för Mellanöstern och Nordafrika, Fredrik Florén

Idag ringdes jag upp av *Fredrik Florén*, kansliråd på UD för avdelningen Mellanöstern och Nordafrika, samma tjänsteman som Lama, Salam, Samaa, Oraib och jag träffade den7 april 2010.

Han ville berätta för mig hur han och hans kollega *Maria Velasco Ullenhag* hade agerat efter vår träff (som varade i 1 timme och 10 minuter, ”mycket ovanligt att vi ägnar så lång tid åt….”).

Efter lite kringsnack om sjukt barn hemma… berättade han att han ville göra ”avsteg från den diplomatiska kutymen” att redovisa kontakt med ett lands ambassad och sen dessutom redovisa denna kontakt för de föreningar detta berör.

Men han ville göra undantag i detta p g a syftet med resan, de inblandade föreningarna, projektets målsättning och vår vid mötet redovisade rapport, d v s våra palestinska kamraters ingående och inträngande rapport. Den hade gjort intryck på både FF och M V-F.

Han menade också att både resans syfte och Skolprojektets är så seriöst och bra och riktigt i och med att ”vi vill motverka rasism och främlingsfientlighet” (se Skolprojektets Brev till gymnasie-skolor…) att UD måste kontakta Israels ambassad.

Han hade alltså ställt ett brev dit med frågan:
Vad kan ambassaden göra för att underlätta en ny resa för gruppen. Denna fråga hade ambassaden ”passat” med svaret att man inte fått fakta och detaljer än från plats, d v s flygplatsen, och därför inte kunde svara på UD:s fråga.

Eftersom FF, och därmed UD, ser på rapporten (den 7 april) som ”en problematisk redogörelse” i och med den detaljerade berättelsen om själva avvisningen och hur den gått till, vill man följa upp den och kommer också att återkomma till mig när man (om, AE) fått svar från ambassaden.

Det var uppenbart redan vid mötet att båda tjänstemännen var rejält berörda av berättelsen som Lama, Salam och Samaa gav. (AE´s kommentar)

Han betonade att UD däremot inte kan agera mer än så, eftersom resan inte ingår i något som kan definieras som svenskt bistånd. Och även om den hade gjort det, hade man troligtvis inte kunnat agera mer än så här, än mindre kräva att resp land skulle betala en förnyad resa. (Jag tog nämligen upp det alternativet!)

Jag uppfattar samtalet som mycket positivt och att, v g UD, kan inte mer göras.

Anja Emsheimer

April 18, 2010
To the Embassy of Israel
Box 14006
104 40 Stockholm
Sweden

The Palestinian Association of Stockholm and Jews for Israeli-Palestinian Peace (JIPF) want to send our strongest protests to the Israeli Embassy in Stockholm because of Israel’s subjecting a group of our members to racial discrimination and ill-treatment at the Ben Gurion airport on the 1st of April 2010 while on a study trip to update our knowledge about the region in order to give better information to the classes we visit, and to call for peace and against anti-Semitism.

We have been working together and calling for peace since 2004 through our “School project: “Let’s talk about Peace”

by visiting secondary schools in Stockholm to talk about two peoples seeking to live side by side in a framework of coexistence and peace.

Our School project also gets subsidies from the Stockholm Education Management, and the travel was realized through a scholarship from the Palmefonden.

The project has also sent young Swedes of Jewish and Palestinian origin to Israel and the occupied territories to get to know the conditions, seek possibilities for cooperation and find new ways of coexistence between young people and how to investigate the chances of peace.

This year, we sent a group of eight people, three of whom are Swedish citizens of Palestinian origin, and four other youths of Jewish/ Israeli origin. They were also accompanied by a photographer to make a documentary film about the group's visit to Israel and the Palestinian territories; there is a wide program with visits among others to the Holocaust Museum and the Old Town of Hebron, for presentation during the group's future visits to schools in Sweden.

The group traveled by plane from Stockholm, via Riga Airport, on March 31st and arrived at Ben Gurion Airport on April 1st.

On arrival, the three Swedish members of Palestinian origin of the group were immediately detained and subjected to interrogations that lasted for eight hours. They were subsequently kept in detention until the morning of April 2nd during which time they also were subjected to severe ill-treatment, including embarrassing and humiliating body searches and were prevented even from changing their underwear. Neither were they allowed to contact the Swedish Embassy in Tel Aviv or given any information of their rights.

Another member of the group, one of the Jewish youths, was also detained and not allowed to enter until after signing a pledge not to visit the occupied territories and to deposit 5 000 shekel!

We strongly protest against this disgraceful action by the Israeli authorities, especially as the purpose of the trip was to establish a constructive dialogue between the two peoples.

The conduct of the Israeli border authorities is an act of shame for Israel. The reaction to this senseless act was bad publicity for Israel in Sweden and in Europe.

Based on the above we demand:

- An apology from the Israeli government for disrespectful acts against members of the delegation
- The immediate annulment of the entry-ban to Israel for the Swedish citizens of Palestinian origin - compensation for the cost of travel losses of the project
- Providing the Project with tickets for a new visit and pledging not to harass the group on their peaceful mission.

We finally assure you that these senseless acts by the authority of the Israel Border Police will not stop our work for peace

and against anti-Semitism and Islamophobia. **They in fact make us even more determined to continue the project and its peaceful intentions**.

JIPF (Jews for Israeli-Palestinian Peace) and *The Palestinian Association of Stockholm*

via
Dror Feiler
Chairman of JIPF and EJJP
(European Jews for a Just Peace)
dror.feiler@gmail.com

Haaretz:

Diskriminering på Ben-Gurions flygplats

Ledaren 4 april 2010

Förra veckan förvisades tre svenska kvinnor från Ben-Gurions internationella flygplats. De hade kommit i en grupp på sju ungdomar med judisk och palestinsk bakgrund, aktiva medlemmar i en judisk-palestinsk skolgrupp i Sverige. De tre kvinnorna – alla tre svenska medborgare med palestinsk bakgrund, varav två födda i Sverige – skickades iväg hem med flyg efter att ha hållits kvar på flygplatsen i åtta timmar under ett antal förhör.

Amira Hass rapporterade i fredags i Haaretz hebreiska upplaga att en judisk medlem i gruppen, Tigran Feiler – vars far är den israelisk-svenska konstnären Dror Feiler och vars farmor är en av grundarna av kibbutzen Yad Hanna – försenades i sin ankomst. Dessutom krävdes han på en underskrift med löfte att inte beträda palestinskt territorium och beordrades att deponera 5 000 shekel. Till slut undertecknade Feiler skrivelsen men under protest och sade att under alla hans 25 tidigare besök i Israel hade han aldrig fått en så fientlig behandling.

Inrikesministeriet svarade inte på Haaretz begäran om en förklaring till myndigheternas beteende mot Feiler och utvisningen av hans landsmän, ej heller på begäran att komma med siffror på hur andra utländska medborgare förvisats under liknande omständigheter. Antalet liknande händelser under senare tid har ökat då Israel har vägrat utlänningar att komma in; detta p g a deras pro-palestinska åsikter eller fredsbefrämjande aktiviteter. För två år sen tilläts inte Norman Finkelstein att komma in i landet på liknande grunder och utsattes för en förödmjukande utvisning efter förhör på Ben-Gurion.

Det är svårt att tro att de tre svenska kvinnorna i fråga hotade nationell säkerhet – de kom ju till Israel i utbildningssyfte och för att få till stånd träffar mellan israeler och palestinier. Politiken att stänga landets dörrar för besökare utifrån deras politiska ideologi är främmande för demokratiska länder. Det faktum att gruppens judiska medlemmar till slut tilläts stanna men inte svenskarna med palestinskt ursprung ger det hela mer än en bismak av rasistisk diskriminering.

Gruppen kom till Israel genom ett bidrag från Olof Palmes Internationella Center, en svensk ideell grupp med anknytning till landets arbetarrörelse. Dess

medlemmar är aktiva i en organisation som främjar fredlig samlevnad mellan judar och palestinier i svenska skolor. Israels dörrar borde ha varit öppna för dem. En fortsatt sådan politik: att neka besökare att komma in i landet av politiska skäl, gör Europas länder benägna, och kanske också USA, att anamma en liknande inställning till israeliska medborgare. Man kan bara fantisera kring vilken skandal det skulle bli i Israel om Sverige skulle förhindra bosättare från Västbanken eller aktivister på högerkanten att komma in i landet.

Israel måste förbli ett land öppet för besökare, vilken världsåskådning de än må ha. Att förvisa turister förorsakar negativa återverkningar och bidrar knappast till en bild utomlands av Israel som en liberal och upplyst stat – en bild som redan allvarligt kompromettterats. Besökare som inte visar upp ett tydligt säkerhetshot får inte utvisas. Israel borde be de svenska kvinnorna om ursäkt, bjuda in dem att komma tillbaka, låta dem besöka landet och känna sig välkomna.

Översättning: Anja Emsheimer

En fantasi

Jag beundrar professor John Mearsheimer. Hans skarpa logik. Hans strålande presentation. Hans sällsynta moraliska mod.

Jag hade den stora äran att ta emot honom och hans kollega, professor Stephen Walt, i Tel Aviv, sedan deras bok om Israellobbyn hade skapat uppståndelse i USA.

Och jag håller inte med om hans slutsatser.

För några dagar sedan höll professor Mearsheimer en imponerande föreläsning i Washington DC. Han presenterade en djup analys av möjligheten för Israel att på sikt överleva. Varje israel som bryr sig om sitt lands framtid borde ge sig i kast med denna analys.

Professorn själv sammanfattar sina slutsatser enligt följande:

”I motsats till vad Obama-administrationen och de flesta amerikaner önskar – inklusive många amerikanska judar – kommer Israel inte att tillåta palestinierna att ha en livskraftig egen stat i Gaza och på Västbanken. Tyvärr är tvåstatslösningen en fantasi nu. I stället kommer dessa områden att införlivas i ett ”Stor-Israel”, som kommer att bli en apartheidstat påtagligt lik det vita Sydafrika. Icke desto mindre är en judisk apartheidstat i det långa loppet inte politiskt livskraftig. Till slut kommer det att bli en demokratisk binationell stat, vars politik kommer att domineras av dess palestinska medborgare. Med andra ord: Israel skulle upphöra att vara en judisk stat, vilket för med sig slutet på den sionistiska drömmen.”

Varför tror professorn att tvåstatslösningen har blivit en fantasi? Därför att de flesta israelerna, enl honom, inte är redo att göra de ”uppoffringar” som behövs för dess förverkligande. De 480 000 bosättarna på Västbanken och i Östra Jerusalem har en enorm makt. Många av dem kommer att bjuda väpnat motstånd mot vilken lösning som helst. Benyamin Netanyahu är inte beredd att acceptera en palestinsk stat. Den israeliska allmänheten har gått kraftigt åt höger. I Israel finns idag inget verkligt fredsparti. Ingen ledare av betydelse finns som skulle kunna flytta på bosättarna. Och viktigast: ”Sionismen och dess grundvalar är starkt fientliga till själva idén om en palestinsk stat.”

Barack Obama kommer inte att komma med någon räddning. Den enormt mäktiga pro-Israellobbyn kommer att krossa alla försök från hans sida att utöva press på Israel. Obama har redan kapitulerat för Netanyahu, och han kommer att fortsätta med det framöver.

Professorn döljer inte sin åsikt att tvåstatslösningen är den i särklass bästa. Men han tror att den är ”död”. Det Stor-Israel, som härskar över alla områden från Medelhavet till Jordanfloden, finns redan. Det är en apartheidstat som stadigt kommer att konsolideras alltmer och bli allt brutalare – ända tills den kollapsar. Detta är en skrämmande prognos. Den är också mycket logisk. Om den pågående utvecklingen fortsätter i en rak linje, är detta exakt vad som kommer att hända.

Men jag tror inte på raka linjer. Det finns mycket få raka linjer i naturen, och det finns inga raka linjer i nationers och staters liv.

Under mina 86 år har ett otal oförutsedda saker hänt, och ett otal förväntade saker har inte inträffat. Nationers öden styrs av oväntade faktorer. De skapas av människor som av naturen är oförutsägbara varelser.

Vem förutsåg 1928 att Adolf Hitler skulle komma till makten i Tyskland? Vem förutsåg 1941 att Röda Armén skulle stoppa en oövervinnelig Wehrmacht? Vem förutsåg 1939 Förintelsen? Vem förutsåg 1945 bildandet av staten Israel? Vem förutsåg 1989 Sovjetunionens kollaps? Vem förutsåg, dagen före, Berlinmurens fall? Vem förutsåg Khomeinis revolution? Vem förutsåg valet av en svart president i USA?

Naturligtvis kan man inte planera utifrån det oväntade. Men det borde tas med i beräkningen. Det är irrationellt att bortse från det irrationella.

Jag accepterar inte professorns bedömning att ”de flesta israeler är ovilliga att göra nödvändiga uppoffringar för att skapa en livskraftig palestinsk stat.” Såsom israel som bor och kämpar i Israel är jag övertygad om att den stora majoriteten av israeler är beredda att acceptera de nödvändiga villkoren som är välkända för alla: en palestinsk stat med Östra Jerusalem som huvudstad, 1967 års gränser med minimala gränsutbyten, en lösning på flyktingfrågan som båda parter kan acceptera.

Det verkliga problemet är att de flesta israeler inte tror att fred är möjlig. Åratal

av propaganda har övertygat dem om att ”vi inte har någon fredspartner”. Händelser på marken (sedda med israelers ögon) har bekräftat denna syn. Om denna uppfattning kan ändras, är allt möjligt.

Häri skulle president Obama kunna spela en viktig roll. Jag tror att detta är hans verkliga uppgift: att bevisa att det är möjligt. Att det finns en partner där ute. Att det finns garantier för Israels säkerhet. Och – ja – att alternativet är skrämmande.

Kan bosättningarna flyttas på? Kommer det någonsin att finnas en israelisk regering som har kurage att göra det? Var finns den ledare som kan ta på sig denna Hercules-uppgift? Professorn har rätt i att ”det idag inte finns någon med den positionen i israelisk politik”. Och att ”det inte finns något fredsparti av betydelse eller – rörelse”.

Ändå visar historien att ovanliga ledare ofta dyker upp när de behövs. Jag har under min egen livstid sett en misslyckad och allmänt avskydd politiker vid namn Winston Churchill bli nationalhjälte. Och en reaktionär general vid namn Charles de Gaulle befria Algeriet. Och en grå kommunistbyråkrat vid namn Mikhail Gorbatjov demontera ett enormt imperium utan att spilla en droppe blod. Och valet av en kille vid namn Barack Obama.

Jag har också sett en brutal general vid namn Ariel Sharon, bosättningarnas fader, förstöra en rad bosättningar. Hans avsikter må vara diskutabla, men faktum kan inte bestridas: han utmanade bosättarrörelsen – som professor Mearsheimer beskriver i hela dess fruktansvärda hot – och vann lätt. Inför den totala oppositionen av bosättare och deras allierade evakuerade han något tjugotal bosättningar på Gazaremsan och på Västbanken. Inte en enda militär enhet gjorde uppror. Inte en enda person dödades eller sårades allvarligt.

Det är förstås en kvantitativ och kvalitativ skillnad mellan Sharons ”separation” och den uppgift vi har framför oss. Men det är ett stort misstag att se ”bosättarna” som enhetligt sammansatt. De är splittrade i flera olika sektorer – invånarna i områdena i Östra Jerusalem liknar inte bosättarna på Västbanken, de som köper billiga lägenheter i Ariel och Ma´aleh-Adumim liknar inte fanatikerna i Yitzhar och Tapuach, de ortodoxa i Modi´in-Illit och Immanuel liknar inte ”Kullarnas ungdom” (hebreiska: Noar hagi´ot, namnet på bosättarrörelsens ungdomsgren, AE).

Om en fredsöverenskommelse uppnås, kommer det att bli nödvändigt att beslutsamt ta itu med uppgiften att evakuera bosättarna men att också göra det på ett hänsynsfullt sätt. V g invånarna i Östra Jerusalem kommer man att hitta en lösning inom ramen för överenskommelsen om Jerusalem. Ett stort antal bosättare nära Gröna linjen kommer att stanna kvar där de är inom ramen för ett rimligt utbyte av mark. Många andra kommer att återvända hem, om de får veta att lediga lägenheter väntar på dem i Tel Avivs storstadsregion. För en del kan det finnas möjlighet till uppgörelse med den palestinska regeringen. När allt kommer omkring kommer kärnan av de messianska bosättarna inte att ge upp så lätt. De kan tänkas ta till vapen. Men en stark

ledare kommer att bestå provet ifall den stora majoriteten i den israeliska allmänheten stödjer fredsöverenskommelsen. Alternativet är inte en demokratisk, sekulär binationell stat för att en sådan stat kommer inte att bli verklighet. Ingetdera folket vill det.

Som professorn med rätta hävdar kommer Israel att vilja styra landet från havet till Jordanfloden. Den nuvarande situationen kommer att fortsätta och förvärras: den suveräna staten Israel kommer att hålla fast vid de ockuperade områdena.

Förutom en liten grupp drömmare, som kan samlas ihop i ett medelstort rum, finns det inga israeler som drömmer om att leva i en binationell stat där araberna utgör majoritet. Om en sådan stat blev verklighet, skulle israeliska judar helt enkelt emigrera. Men det är mycket rimligare att motsatsen skulle hända: palestinierna skulle emigrera långt dessförinnan.

Etnisk rensning behöver inte forma sig till någon dramatisk fördrivning såsom 1948. Den kan äga rum lugnt och stilla, i en smygande process, där alltfler palestinier helt enkelt ger upp. Det är den stora dröm som bosättarna och deras partners hyser: att göra livet så surt för palestinierna att de tar sina familjer och flyttar. Hur det än blir kommer livet i detta land bli ett helvete. Inte under ett år, utan i åratal. Båda sidor kommer att ta till våld. Idén om palestinskt ”ickevåldsmotstånd” är en önskedröm. Professorns hopp att i denna tilltänkta binationella stat palestinierna inte skulle behandla judarna som judarna nu behandlar dem har vederlagts av judarna själva – den förföljelse de själva har lidit under i århundraden har inte gjort dem immuna mot att själva bli förföljare.

Det finns en brist i professorns analys: han förklarar inte hur den israeliska apartheidstaten ska ”utvecklas” till en perfekt binationell stat. Enligt honom kommer detta ”så småningom”, efter ”några år”. Hur många? Och hur? OK, påtryckningar kommer. Världsopinionen kommer att vända sig mot Israel. Judarna i diasporan kommer att distansera sig. Men hur ska allt detta leda till en binationell stat?

Vilken jämförelse man än gör med Sydafrika så är den ohållbar. Det finns ingen verklig likhet mellan situationen som rådde där och den situation som existerar här – eller kommer att existera framöver.

Förutom några metoder för förföljelse så är alla omständigheter, på alla områden, totalt annorlunda. (För att bara nämna en skillnad: apartheidregimen störtades i slutänden inte genom internationella påtryckningar utan genom den svarta arbetskraftens massiva och förlamande strejker. Här i landet gör ockupationsmyndigheterna allt för att förhindra palestinierna från att komma till jobbet i Israel.) När allt kommer omkring är det en fråga om logik: om internationella påtryckningar inte lyckas övertyga israelerna om att acceptera en tvåstatslösning – vilket inte skadar deras nationella identitet – hur ska de då tvinga dem att ge upp allt de har: sin stat, sin identitet, sin kultur, sin ekonomi, allt de har byggt upp under enorma ansträngningar i 120 år?

Är det då inte mycket rimligare att anta att israelerna skulle anamma tvåstatslösningen, långt innan deras stat kollapsar under alla påtryckningar?

Jag är fullständigt enig med professorn: det huvudsakliga hindret för fred är psykologiskt. Det som behövs är en djupgående förändring av uppfattningar, innan den israeliska allmänheten kan fås att kännas vid verkligheten och acceptera fred, med allt vad det innebär.

Det är den israeliska fredsrörelsens huvuduppgift: att förändra allmänhetens grundläggande uppfattningar. Jag är säker på att detta är möjligt. Vi har redan tillryggalagt en lång väg från den tiden då det hette ”Det finns inga palestinier!” och ”Jerusalem enat för all framtid!”. Professor Mearsheimers analys må bidra till denna process. En apartheidstat eller en binationell stat? Varken eller. Men den fria staten Palestina sida vid sida med den fria staten Israel, i det gemensamma hemlandet.

Uri Avnery
Översättning:Anja Emsheimer

Vi tar det ansvar våra regeringar underlåtit att ta
Ship to Gaza Sweden

Lägesrapport 100430
April 30, 2010 by shiptogazasweden

Fartyget
Ship to Gaza, Sverige har tillsammans med Ship to Gaza, Grekland köpt ett lastfartyg, som är besiktigat, registrerat, klassat och flaggat. Dror Feiler och jag var nere i Grekland under helgen och slutförde överenskommelsen. Kapten och besättning finns. Fartyget har testats till havs och är i utmärkt kondition. Tack vare det fantastiska arbete Ship to Gazas aktivister bedrivit och alla som stött aktionen genom att köpa sjömil kunde vi klara köpet enbart med de resurser vi och grekerna har tillsammans. Vi är således fartygets enda ägare och finansiärer. Det betyder inte att vi ännu är i hamn, varför det finns all anläggning att ytterligare öka våra ansträngningar att samla ihop medel till det återuppbyggnadsmaterial vi tänker ta in i Gaza

Last
Fartyget har kapacitet att bära nära 1500 ton last. Den last vi avser bära med oss svarar mot behoven att återuppbygga Gazas sönderbombande infrastruktur och

utgår från den prioritering företrädare för Gazas civilsamhälle själva tagit fram. Vi tar med oss a) avsaltningsanläggningar för att Gazaborna skall kunna producera dricksvatten och bruksvatten b) generatorer c) dieseldrivna svetsaggregat som behövs för reparationer av sönderbombade vatten- och avloppssystem och d) cement till återuppbyggnad av sjukhus, skolor, industrier och bostäder. Det har i dagarna framkommit önskemål om mediciner och medicinsk utrustning. Har ni kontakter med donatorer som kan skänka sådant kan ni kontakta Styrgruppen. Vi har också fått ett bra avtal för cement. 500 kronor per ton. Vill du skänka ett ton cement till Gazas återuppbyggnad, ta kontakt med Styrgruppen.

Konvoj

Som ni kanske känner till sedan tidigare avser vi ansluta oss till en konvoj benämnd Freedom Flotilla, som är en koalition formad för ändamålet och består av fem partners: Free Gaza, Europakampanjen, IHH (en turkisk samorganisation av människorättsorganisationer), Ship to Gaza, Grekland och Ship to Gaza, Sverige. Tillsammans sänder koalitionen åtta fartyg, varav tre lastfartyg, med ett sammanlagt lastutrymme om 5000 ton.

Avresa

Fartygen kommer att avresa från olika hamnar i östra Medelhavet under maj månad – exakt datum är ännu inte fastställt – och mötas upp på internationellt vatten för gemensam färd till Gaza. Låt mig understryka att vi inte bryter mot lagen. Tvärtom reaktiverar vi folkrättens principer om fri sjöfart på de fria haven. Stoppas vi, är det de som stoppar oss som bryter mot lagen. Då den svenska flottan de senaste åren utmärkt sig för att jaga pirater förutsätter vi att de ger oss eskort.

Passagerare

För att uppmuntra alla stater i regionen att följa det sjöfartsskydd som stadfästs i folkrätten, kommer vi att ha välansedda representanter för det europeiska civilsamhället ombord: parlamentsledamöter, fackföreningsledare, företrädare för folkrörelser, församlingar, solidaritetsrörelser och ickestatliga organisationer. Företrädare för den israeliska freds- och rättviserörelsen kommer också att finnas ombord, liksom nationell och global media. Gensvaret från människor över hela Europa, Asien, Amerika och Australien har varit stort. Koalitionens medlemsorganisationer har översvämmats av intresseanmälningar. Enbart att välja ut vilka som kommer att kunna resa med är ett pussel i sig. Då ambitionen är att varje land skall vara representerat kommer vi att tvingas sovra. Från Sverige räknar vi med att mellan femton och tjugofem personer kommer att kunna åka med. Exakt vilka dessa är kommer att kungöras på en presskonferens under första halvan av maj.

Uppmärksamhet

Aktionen har skapat ett växande intresse från olika politiska miljöer. I huvudsak från den mångfald grupperingar av olika politisk och religiös hemvist som värnar alla människors rätt till frihet och självbestämmande, men också från grupperingar som söker utnyttja tillfället för att tjäna egna politiska syften. Vi kan räkna med ett ökat inslag av desinformationskampanjer ju närmare avresa vi kommer. Det är därför klokt att inte lita till allt som sägs om aktionen utan att dubbelkolla vem som säger vad. Av detta skäl kan det vara på sin plats att här återigen understryka Ship to Gazas plattform: Ship to Gaza är en partipolitiskt och religiöst obunden gräsrotsaktion, från människa till människa. Vi tar inte ställning i de interna palestinska striderna utan för folkrättens grundläggande principer om alla människors rätt till liv, rörelse, värdighet, självbestämmande och frihet.

För Gazas befolkning, som i nära tre år levt instängda i vad som kallats ”världens största utomhusfängelse” har nyheterna om konvojen redan betytt mycket. För Gazas invånare, oberoende av politisk och religiös orientering, är det ett tecken på att det finns en mänsklighet därute som gör skäl för namnet.

Konstaterande

Vi tar det ansvar våra regeringar underlåtit att ta.

För Styrgruppen, i solidaritet,
Mattias Gardell

FN stöder Ship to Gaza!

- Tiden är ute sedan länge. Det internationella samfundet bör nu se till vad det självt kan göra i stället för att bara komma med uttalanden om vad som bör göras. Så säger UNRWA:s chef på Gaza-remsan, John Ging, i en intervju med norska Aftenposten (http://www.aftenposten.no/nyheter/uriks/article3629869.ece). Företrädaren för FN:s organisation för palestinska flyktingar säger vidare:

- Havet är fritt! Några få människorättsaktivister har visat vägen genom att komma till Gaza i små båtar. Alltför länge har vi fokuserat enbart på Israels och Egyptens ansvar när det gäller tillträde till Gaza-remsan. Israelerna vägrar att uppträda resonabelt och egyptierna vägrar att uppträda flexibelt. Varför säger vi inte bara att eftersom ni vägrar att samarbeta så får vi mobilisera över havet, som vi nyligen gjorde för Haiti.

Norska Flyktinghjälpens generalsekreterare, Elisabeth Rasmusson, säger till Aftenposten att organisationen stöder Gings förslag fullt ut. Hon kommer omedelbart ta upp hans förslag med FN:s biståndskoordinator.

Ging säger sig vara övertygad om att israelerna inte kommer att beskjuta europeiska fartyg lastade med läroböcker och byggmaterial till nya skolor eftersom det skulle betyda att blockadens avsikt är

att ”ödelägga Gaza, inte beskydda staten Israel”.

Som FN-tjänsteman varken får eller vill John Ging utnyttja det materiel som smugglas in via tunnlarna till Egypten. Därför riktar han en bön till det internationella samfundet:

- Hjälp oss med allt det som behövs för att återuppbygga skolor och sjukhus. Efter snart tre års blockad råder en desperat situation på Gazaramsan. Nu krävs handling!

Dror Feiler

Press release 100513

According to several Israeli and Palestinian media, Israel will not hesitate to use violence to prevent the solidarity convoy *Freedom Flotilla* to reach Gaza. Ship to Gaza - Sweden has asked for a meeting with Minister of Foreign Affairs of Sweden, Carl Bildt, and see how Sweden and the EU intend to protect the humanitarian, peaceful and completely legal action.

According to Israeli TV2 the Israeli government and military will not allow Ship to Gaza and the Freedom Flotilla convoy to get to Gaza as planned, reaching the coast at the end of this month with its cargo of much needed material for reconstruction. According to a news article posted on their webpage, the Israeli have been given clear orders to prevent the solidarity convoy to reach Gaza, even it would take military violence. The Israeli Air Force have been given similar instructions: the convoy have to be stopped, with violence if needed, and the participants sent back to their respective countries.

During a meeting between the Turkish Prime Minister Erdogan and *European Campaign to End the Siege on Gaza* - Ship to Gaza’s coalition partner, Mr. Erdogan expressed his support for ”breaking the oppressive blockade of Gaza”, which is a top priority for Turkey.

Ship to Gaza’s spokespersons Dror Feiler and Mattias Gardell, together with parliamentarian Mehmet Kaplan (Green Party) asked for an audience with Minister of Foreign Affairs of Sweden, Carl Bildt. to discuss what measures the Swedish government and European Union will take to protect Ship to Gaza and the Freedom Flotilla humanitarian, peaceful and entirely legal voyage.

Contact Information
Ship to Gaza – Sweden
Dror Feiler, +46 70 285 57 77
Mattias Gardell, +46 70 303 66 66
info@shiptogaza.se
www.shiptogaza.se
shiptogazasweden.wordpress.com

Nedan följer den svenska översättningen av EJJPs brev till OECD, som Jipf har anslutit sig till.

April 30, 2010

JIPF kräver: Godkänn inte Israels medlemskap i OECD tills det följer internationell rätt

JIPF är en judisk organisation som främjar en rättvis fred mellan Israel och Palestina och arbetar för mänskliga och medborgerliga rättigheter i Israel / Palestina. Vi kräver att vår regering röstar nej till Israels medlemskap i OECD i maj 2010.

Som judar och svenska medborgare är vi mycket oroade över den israeliska regeringens politik, som strider mot internationell rätt, bryter mot de ockuperade palestinernas grundläggande mänskliga rättigheterna och bidrar till att öka instabilitet, våld och lidande i Mellanöstern. Vi är också bekymrade över dubbelmoralen mot Israels brott, som tillämpas av några länder i det internationella samfundet, framförallt de utvecklade länderna. Denna dubbelmoral förser den våldsamma och uppenbart olagliga israeliska politiken av markstöld, tortyr och fysiska övergrepp på civila med en aura av legitimitet.

Konceptet av positiv uppmuntran i de diplomatiska förbindelserna har alldeles för länge dominerat förbindelserna mellan EU: s medlemsstater och Israel , och har uppmuntrat Israels tilltagande kränkningar av internationell rätt och däravföljande brott mot mänskliga rättigheter. Att godkänna Israel som OECD medlem skulle sända en tydlig signal till Israel att de inte alls hålls ansvariga för sina handlingar. Vi tror att endast när det internationella samfundet ställer Israel till svars för sina handlingar, kan vi hoppas att få se en förändring i den israeliska politiken.

Som medborgare i en stat som kommer att vara med att besluta om Israels medlemskap vill vi uttrycka vår starka stöd till uppropet som har riktats till OECD-länderna av talrika palestinska organisationer, och ett flertal internationella organisationer runt om i världen. Vi vill poängtera att uppropet även riktar sig mot Israels diskriminering av palestinier, som är medborgare i Sverige varav många flyktingar, som har avvisats vid den israeliska gränsen och därför inte kunnat besöka sina kvarvarande familjer på Västbanken eller i Gaza.

Att belöna Israel för allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna kommer inte att leda till varken fred eller rättvisa!

Här är några skäl varför JIPF anser att man bör neka Israel medlemskap:

Den israeliska ockupationen av de palestinska områdena och upprättandet av illegala bosättningar, industrier, infrastruktur och råvaruutvinning på Västbanken, östra Jerusalem och Golanhöjderna är klara brott mot den 4:e Genèvekonventionen och fördöms av

flertalet internationella organisationer och regeringar över hela världen . Ockupationen i sig borde vara ett hinder för medlemskap i OECD, i linje med organisationens egna principer om mänskliga rättigheter och handel.

I OECD: s bedömning av Israels kandidatur har dock ockupationen bedömts till Israels fördel. Israel använder nämligen finansiella data, som omfattar de ockuperade områdena, i den information som lämnats till OECD. En läcka inom OECD har lämnat ut ett dokument, som avslöjar att de administrativa tjänstemän menar att landets erkända territoriella gränser inte nödvändigtvis sammanfaller med den geografiska omfattningen av ekonomin, vilket med andra ord innebär att ockupationen räknas till förmån för Israel. Bland annat går detta mot EG-domstolens dom att produkter från bosättningar i det ockuperade Palestina inte får klassas som israeliska. För de 21 OECD-medlemmarna som också är medlemmar i EU, är det därför omöjligt att fatta ett beslut baserat på dessa siffror. Israels ekonomiska siffror per capita är ännu mer förvrängda på grund av att de fyra miljoner palestinierna under ockupation ignoreras, medan ekonomin i de ockuperade områdena ingår.

En månad efter att OECD bjöd in Israel till förhandlingar om medlemskap i maj 2007 införde Israel den ännu pågående belägringen av Gaza. Belägringen har allvarligt skadat ekonomin och leder till katastrofala konsekvenser för den kollektivt straffade befolkningen, och är därmed en anledning till att avbryta förhandlingarna. OECD konventionens artikel 1c ålägger medlemmarna att ”bidra till en ökad världshandel på en mångsidig, icke-diskriminerande sätt i enlighet med internationella förpliktelser.” Och artikel 1d kräver därutöver att ”öka sina ansträngningar för att minska eller avskaffa hinder mot utbyte av varor och tjänster samt mot löpande betalningar och att bibehålla och utvidga liberaliseringen av kapitalrörelser”. Belägringen fortsätter trots stark kritik från internationella organ som EU och FN och icke-statliga organisationer som Amnesty och Röda korset och många stater runt om i världen, inklusive de flesta av OECDs medlemsstater.

Dessutom har de av FN samlade bevisningsmaterialen för Israels krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten som begåtts under anfallet mot Gaza under 2008-2009, ännu inte undersökts. Tills en opartisk utredning av dessa anklagelser har skett, kan Israel inte anses uppfylla OECDs krav på ”rättsstatsprincip och respekt för mänskliga rättigheter”.

Den omfattande kritiken från Mellanösternkvartetten - USA, EU, Ryssland och FN (bland annat) i mars förra året mot Israels politik i östra Jerusalem ignorerades av Israel. Med tydlig misaktning av denna kritik och likväl av internationell rätt, fortsätter Israel sin expansion av bosättningar i östra Jerusalem och fördrivningen av stadens palestinska invånare. Jerusalem betecknas som en av de viktigaste frågorna i den israelisk-palestinska konflikten. OECDs konvention slår fast att sammanslutningen bör ”ge ett väsentligt bidrag till fredliga och harmoniska relationer mellan världens

folk”. Bland OECDs medlemsstater finns 21 EU-medlemmar och alla är medlemmar i FN. Israels politik i Jerusalem är en klar anledning att förvägra Israel medlemskapet i OECD. OECD-medlemmarna måste visa Israel att dess politik har konsekvenser, särskilt eftersom även de starkaste fördömandena har hittills varit meningslösa.

Vi uppmanar er att inte godkänna Israels medlemskap i OECD tills det följer internationell rätt!

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

A BEDOUIN

Our forefather
Abraham
Was a Bedouin
In the Negev.

The Netanyahu government
Would have
Expelled him
And demolished
His home.

Gush Shalom Ad published in Haaretz, May 14, 2010

SHARKS

In East Jerusalem, too,
Real estate sharks
Are conducting giant
Business deals
Under the guise of
Zionism.

Huge tracts
Of land
Worth billions,
Are given away
By the state
For next to nothing.

How many ”Holylands”
Are hidden there?

Ad published in Haaretz April 30, 2010

Jipf.nu har en ny administratör, **Rebecca Weisberg**. Hon kommer att lägga upp ny information på hemsidan, samtidigt som den under försommaren kommer att gås igenom av en grupp ur styrelsen för att fräschas upp och rensas ur. Saker ni vill ska publiceras på hemsidan skickas till redaktionen@jipf.nu.

Izzy får pris!

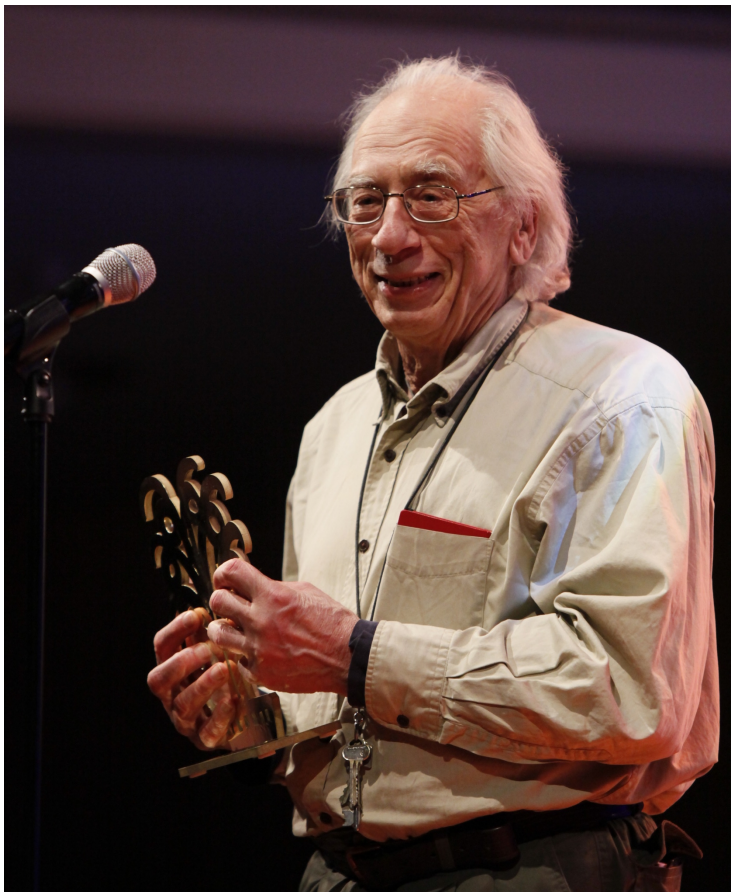

fotograf Per-Ulf Allmo. Bilden togs under Folk- och Världsmusikgalan 2010-05-10

Izzy – JIPF´s andra ordförande har i SvD den 9 maj 2010 utnämnts till:

Folkhjälte

Izzy Young. Bob Dylans första konsert arrangerades av Izzy Young, amerikanen som flyttade till Sverige för folkmusikens skull och som fått en låt skriven till sig av legenden. Nu är han 82 år men är lika engagerad som förr. Nyligen belönades han för sina insatser på Folk- och världsmusikgalan.

Harry Amster skriver en mycket fin och lyrisk artikel om Izzy utifrån detta pris, ”Årets hederpris”! Priset han fick var det allra första i sitt slag.

Läs gärna hela under Kultur & Nöje! Allt om Izzys liv både i Bronx och i Stockholm, om hans Folklorecentrum där och här, om hans upptäckt av Bob Dylan och allt som följde med den upptäckten, om hans dotter som numer är känd skådespelare, och lite till… - väl värt att läsa allt!

Motiveringen för priset på Folk- och världsmusikgalan den 23 april 2010 är:

”Han kom som ett yrväder. Han såg saker vi inte längre såg, han gav oss nya perspektiv. En envis förkämpe, oförtröttlig, omöjlig att bli av med men fullständigt oersättlig. Hur orkar han? Just det – han är ju ”forever young!””

Läst och starkt förkortat av

Anja Emsheimer

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet
c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.
Tel.: 08-84 97 48. e-post: **redaktionen@jipf.nu**
är medlemsblad för föreningen
Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,
c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93
Hemsida: www.jipf.nu
Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.
Årsavgiften är 200 kr.
Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.
Gåvor tas tacksamt emot.
Postgiro: 475 29 1 7-7